

อาณาจักร ปราล

深渊国度 VI

บทที่ 236

เป้าหมาย

สภาพร่างกายของกุยหลังในตอนนี้อย่างไม่สามารถเดินทางได้ ทั้งคู่เลยหยุดพักอยู่ในบ้านตลอดช่วงบ่าย

พวกเขาทั้งสองอยู่ในสวนดอกไม้อย่างผ่อนคลายกันมานานมาก เหวยอันตั้งใจทำเครื่องดื่มเอง ตกแต่งแก้วด้วยร่มน้ำตาลอันจิ๋ว มีเลมอนผ่านสดใหม่...กุยหลังกินร่มจิ๋วด้วยความประหลาดใจแล้วพบว่ารสชาติไม่เลว

ชายหนุ่มอาบแดดอยู่ในสวนดอกไม้อย่างมีความสุขโดยไม่ทำอะไร แต่ก็ยังรู้สึกว่ามันเพียงพอ

ผ่านไปสักพักกุยหลังเริ่มเอนตัวมาพิงไหล่เหวยอันแล้วจับไหล่ เหวยอันจึงพาเขากลับไปพักผ่อนที่ห้องอย่างระมัดระวัง

จากนั้นเหวยอันก็ขยายสวนดอกไม้พลางค่อยๆ ดึงความทรงจำในรอยแยกออกมามากขึ้น

ประเด็นสำคัญอยู่ที่พอฉันรู้เรื่องกลับถึงแดนมนุษย์แล้วได้ติดต่อกับใคร เพื่อเปิดเผยแผนการและข้อมูลการเคลื่อนไหวขั้นต่อไปหรือเปล่า

เหวยอันนั่งมองสวนดอกไม้เขียวชอุ่มอยู่สักพักก่อนทำงานต่อ

พอขยายสวนดอกไม้เสร็จเขาก็กลับไปห้องและพบว่ากุยหลังตื่นแล้ว กำลังเหม่อมองแสงที่สาดส่องลงบนเพดาน ท่าทางเรื่อยเฉื่อย ดูสบายมาก

เหวยอันขยับไปนอนข้างกุยหลังจนสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิจากร่างกายของอีกฝ่าย

ลักพักเขาก็เอ่ยว่า "ฉันเจอเบาะแสเรื่องชื่อของฉันแล้ว"

กฤษหลังขยับตัวหันมาองเขา

"จากความทรงจำที่ถูกตีลบไป แต่มันไม่ได้หายไปทั้งหมด" เหวยอันเล่า
"ฉันคงต้องใช้เวลากู้ข้อมูลหน่อย"

เหวยอันเริ่มเล่าซ้ำๆ ว่าความทรงจำส่วนนั้นเป็นความทรงจำของฉินอู่ซึ่งตอนที่เขาได้เห็นเหวยอันครั้งแรกแล้วไปคุยกับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องแล็บ แต่มันถูกตีลบทิ้งเลยไม่มีเสียง

ทว่าในห้องทำงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องแล็บมีกระจกโหละบานใหญ่ เหวยอันเลยอ่านริมฝีปากได้สองสามประโยค

ฉินอู่จึงบอกเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องแล็บว่า "...ถึงยังงี้พอเขาก็ตายแล้ว ฉันต้องรับผิดชอบ"

'อุบัติเหตุทางยานอวกาศครั้งนั้นเกิดการสูญเสียที่รุนแรงมาก' เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องแล็บว่าแล้วยืม 'การที่คุณให้เขาไปเป็นทาสสกุลฉินก็เพื่อ 'ขอโทษ' ผู้เสียหายอย่างนั้นหรือ'

ฉินอู่จึงหัวเราะแต่ไม่ตอบ เนื่องจากเรื่องนี้ไม่เคยเป็นปัญหาที่พวกเขาจำเป็นต้องตอบ

เพราะพวกเขาสามารถทำตัวใจจัดใจดำ คิดชั่ว และกักขังคนอื่นไว้ได้ยาวๆ ตามใจชอบ

เหวยอันบอกกฤษหลังว่า "ฉินอู่ซึ่งน่าจะพูดถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนยานอวกาศขนาดใหญ่ที่เขารับผิดชอบต่อตอนสมัยหนุ่มๆ ซึ่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องจะต้องถูกทำลายไปหมดแล้วแน่นอน แต่ในความทรงจำของฉินยังพอมีเศษเสี้ยวข้อมูลอยู่บ้างตอนเด็กๆ ฉันเคยใช้ชีวิตอยู่บนยานอวกาศขนาดใหญ่ลำหนึ่ง ฉันจำได้ ฉันมั่นใจ..."

เหวยอันเสียบไปอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะทำได้ตัวเองถึงเล่าเรื่องพวกนี้ มันไม่มีเหตุผลใด เหวยอันแค่อยากให้อีกหนึ่งคนรู้ว่าเขาก็เคยมีตัวตน มีรากเหง้า แม้ทุกอย่างจะดูเลื่อนลอยจับต้องไม่ได้แต่ก็เป็นเรื่องจริง

"ไว้เสร็จเรื่องทางนี้แล้วเราไปตรวจศพกัน" กฤษหลังบอก

"มันคงไม่เหลืออะไรแล้ว" เหวยอันเปรย

กุยหลิงทำท่าคิด "เราสามารถฟื้นฟูร่างของกระบี่ไหย่ววีก่อน แล้วค่อยใช้มันวาร์ปข้ามเวลาไปดูเศษประวัติศาสตร์ในสเปซ ถึงการซ่อมแซมจะค่อนข้างยุ่งยาก แต่สิ่งที่พวกเรามีคือเวลา"

ชายหนุ่มพูดอย่างมีเหตุมีผล เหวยอันเอนตัวนอนอยู่กับกุยหลิงสักพัก ก็พูดเสียงเบาว่า "โอเค"

การนอนท่ามกลางแสงแดดที่สว่างสดใสแบบนี้ทำให้ร่างกายรู้สึกผ่อนคลายและปลอดภัย แต่ในขณะเดียวกันก็ตัวสั่นด้วยความตื่นเต้นไปด้วย

เพราะพอเปิดโลกได้ ข้างหน้าก็จะมีถนนสายใหญ่กว้างขวางและสว่างไสวให้เขาเดิน

สองหนุ่มนอนคุยเรื่อยเปื่อยกันอยู่บนเตียง

ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องตลกจากนี้ว่าพวกเขาจะทำยังไงกันต่อไป และเวยอันยังถามเรื่องเกี่ยวกับอารยธรรมโบราณด้วย

จากนั้นไม่รู้ว่พวกเขาเริ่มคุยเรื่องเกมที่เวยอันเคยเล่นกับกุยหลิงได้ยังไง ทั้งที่ทั้งคู่เคยเล่นไปแค่คนเดียว และหลังจากนั้นก็ไม่มีเวลาเล่นอีก

กุยหลิงเรียกหน้าจอโฮโลแกรมขึ้นมา สองหนุ่มนอนอยู่บนเตียง เอาศีรษะชนกัน กุยหลิงสอนวิธีเล่นเกมด้านต่อไปให้เวยอัน และบอกว่าพวกเขาพอจะเล่นเกมกันได้สักสองด่าน แล้วค่อยออกไปจัดการเรื่องแผนที่

แต่คุยกันได้ไม่กี่ประโยคก็มีเสียงเปิดเครื่องกับเสียงจูนหาความถี่

ตามมาด้วยเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่ง "พวกนายสองคนบ้าไปแล้วหรือ"

เวยอันหันหน้าไปมอง พบว่ารหัสลู่แสงโผล่มาอยู่บนโต๊ะในลักษณะลำโพงจิ๋วรูปสี่เหลี่ยม มันพูดด้วยน้ำเสียงจูนขาด

"วางแผนขั้นต่อไปแล้วหรือยัง เคลียร์ไวรัสเสร็จแล้วหรือ สถานการณ์วิกฤตขนาดนี้ เมื่อไหร่พวกนายจะออกเดินทาง" มันว่า "ฉันก็เห็นว่าพ้อออกจากสลีปโหมตมาจะเจอพวกนายสองคนทำงานกันอย่างจริงจัง ผลคือแม่งยังเล่นเกมกันอยู่อีกหรือ"

"ฉันต้องการพักผ่อน" กุยหลิงตอบ

"นายคือระบบระดับเก่า ไรทำอะไรมาถึงต้องการเวลาพักผ่อน" รหัสอุ้งพูดอย่างแคลงใจ "ถ้าได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ก็ไปปรับสิทธิ์ใช้งานทรัพยากรจำนวนมาก น่าจะฟื้นตัวเร็วสิ"

กุยหลังยิ้ม เหวยอันพูดกับรหัสอุ้งว่า "ถ้านายมีเวลาขนาดนี้ก็เช็กสถานการณ์ข้างนอกให้หน่อยสิว่าเป็นยังไงบ้าง"

รหัสอุ้งงีบไปหลายวินาที เนื่องจากมันขัดขวางตัวเอง

กุยหลังยังคงยิ้มและใช้นิ้วถูข้อมือของเหวยอันก่อนพูดต่อ "ฉันจะสอนให้นายใช้ความคิดเล่นเกมผ่านระบบ"

เหวยอันหัวเราะ "โอเค"

พอร่างกายของกุยหลังเริ่มดีขึ้น พวกเขา ก็รีบออกเดินทาง

ถึงเวลาที่นี้จะเดินช้ามาก แต่พวกเขาต้องเดินทางกลับไปปักหลักที่แนวปะการังเพื่อแก้ปัญหาเรื่องรอยแยกให้เร็วที่สุด

เหวยอันอัปเกรดให้รหัสอุ้งงีบเรียบร้อยแล้ว มันเลยจำเป็นต้องตื่น ต่อให้ไม่อยากรับรู้สถานการณ์ในปัจจุบันเลยก็ตาม

ตอนออกเดินทาง เหวยอันจัดเก็บสว่นหย่อมขนาดเล็กและเรียกรหัสอุ้งออกมาเพื่อเปลี่ยนมันให้เป็นรถตู้หนึ่งคัน รหัสอุ้งไม่หือไม่อือ เพียงแสดงท่าที่อึดอันตันใจ

เหวยอันเปลี่ยนบ้านให้กลายเป็นลูกแก้วขนาดเท่าเล็บมือหนึ่งลูกแล้วแขวนไว้ในรถ ชายหนุ่มยังฝังห้วงเวลาของเพลเวิลด์ให้อยู่ในดีฟสเปซไปชั่ววินันตร์และระบับสิทธิ์การเข้าไป ดังนั้นจะไม่มีใครได้เห็นมันอีกเลย

พอเก็บสว่นหย่อมเสร็จ ระบบโดเมนเชิงลึกก็จมลงไปในดีฟสเปซอย่างสมบูรณ์ โดยที่พวกเขายังยืนอยู่บนบริเวณซึ่งอยู่ติดกับพื้นที่จมดดังกล่าว

ที่นี่เป็นที่ดินรกร้าง ท้องฟ้ามืดมัวเป็นสีม่วงอมฟ้าครึ้มๆ แบบแสงอาทิตย์กำลังจะลาลับ มองเห็นทางได้ไม่ชัด

มีถนนหลวงสายหนึ่งซึ่งอยู่มานานมากแล้ว เหวยอันเลยเปิดไฟหน้ารถขับไปตามทาง หน้าจอนำทางระบุว่าอีกไม่กี่ไกลจะมีสะพาน

รอบๆ มีวิญญาณล่องลอยให้เห็นเป็นระยะ แต่ละดวงมีอาการคล้ายละเมอ

เหมือนหลงทางอยู่ในความฝันอันมืดสลัวตลอดกาล

เหยยอันสังเกตเห็นว่าวิญญาณเหล่านี้คือปลานออกมาจากความมืดบนพื้นดิน ไร้ร่าง เป็นเพียงสิ่งที่เกิดจากพื้นดินผืนนี้อย่างงงๆ เท่านั้น

พวกเขาตัดผ่านพื้นที่ที่มีลักษณะเหมือนรังแมลงไหมๆ แห่งหนึ่ง เมื่อเดินทางต่อไปอีกครั้งชั่วโงมเหยยอันก็พบเมืองผู้พิงที่เคยเป็นโซนที่อยู่อาศัย แต่ตอนนี้กลับเหมือนเมืองของวิญญาณเร่ร่อน

คำอธิบายที่เหยยอันเห็นในระบบระบุว่าที่ดินแห่งนี้ติดเชื่อเป็นวงกว้าง การกร่อนเซาะมีอยู่ทุกหนแห่งจนยากจะจัดการ

ซึ่งการกร่อนเซาะของที่นี่ไม่ได้เริ่มต้นที่จุดใดจุดหนึ่งเหมือนการกร่อนเซาะอื่นๆ แต่การหลกทศนี้เกิดขึ้นในสมองของผู้คนจำนวนมากในพื้นที่สำคัญพร้อมๆ กัน

เหมือนการล้นโลกที่ไม่มีใครสามารถหยุดยั้ง แม้แสงสว่างจะยังคงเป็นแสงสว่าง แต่อีกไม่นานคุณก็จะพบว่าตัวเองสูญเสียสติปัญญาและเป้าหมายไปแล้ว เมื่อนั้นถนนจะเป็นแคถนน บ้านเรือนจะกลายเป็นรังกลวงๆ ผู้คนจะมีอาการเคลื่อนไหวเหมือนวิญญาณ ถูกทรมานจนกลายเป็นโครงกระดูก ก่อนกลายเป็นเถ้าไม่เหลืออะไรอีกเลย

ทุกที่เป็นเหมือนกัน คือมนุษย์ทุกคนทำได้เพียงเร่ร่อน ไร้จุดหมาย ถูกขับออกจากชีวิตของมนุษย์ที่มีจุดมุ่งหมายอย่างถาวร ที่แห่งนี้คุณจะไม่เจอศัตรู แต่ก็ไม่มีทิศทาง

ซึ่งการกร่อนเซาะทั้งหมดนี้มีที่มาจากเรื่องน่ากลัวในสังคมมนุษย์ เหยยอันคิดในใจว่าหากติดเชื่อแล้วก็ต้องมีสภาพเหมือนวิญญาณเร่ร่อนไปตลอดชีวิต ไม่มีวันหาทางออกเจอ

พวกเขาขับรถไปบนถนนมืดๆ ไม่มีจุดสิ้นสุด กุยหลิงยังไม่ค่อยสบายตัวเลยปรับเบาะหลังให้เป็นเตียงแล้วไปนอนเล่นเกมอย่างเกียจคร้าน

เหยยอันมองชายหนุ่มผ่านกระจกมองหลังพลาจคิดว่าขอเพียงมีกุยหลิงอยู่ เขาจะไม่มีวันหลงทาง

บทที่ 237

สะพานไปสู่สเปซ

พื้นที่จมน้ำที่ได้รับการเคลียร์แล้วจะยังคงมีอันตรายอยู่เป็นระยะ หลังรถแล่นออกไปได้ไม่กี่ไกล ระบบนำทางก็รวน

ทางข้างหน้ามีตึกเก่าเดิมและพิคัดก็ได้หายไปจากหน้าจอ เหมือนพวกเขาขับรถผิดทาง ข้างหน้าจึงมีแต่ถนนยาวเหยียดที่ทอดไปไกลไม่มีจุดสิ้นสุด

กุยหลังลุกขึ้นมานั่งมองไปข้างหน้า "ตำแหน่งสามนาฬิกา"

ทางที่เขาบอกเป็นกำแพง แต่เหว่ยอันก็ยอมขับรถไป และพบว่าความจริงกำแพงผืนนั้นเป็นใยแมงมุมที่ถูกฝุ่นจับจนมีหน้าตาเหมือนกำแพง

เหว่ยอันขับรถไปบนถนนเล็กๆ แคบๆ อย่างมั่นคง ผ่านโลโก้คล้ายระดับสูงแห่งหนึ่งที่ทำให้เขาได้รู้ว่าเมื่อก่อนสลัมโทรมๆ แห่งนี้ก็เคยเป็นย่านหรู

ในสลัมมีวิญญาณตาบอดจำนวนหนึ่ง ไม่รู้ว่าพวกมันอยู่ที่ไหนมานานเท่าไรแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือหรือเมืองใหญ่ที่มีผู้คนจำนวนมากก็ไม่สามารถแก้ปัญหาซึ่งแผ่ขยายเป็นวงกว้างนี้ได้

ในที่สุดรหัสลู่ถึงก็ส่งเสียงครี๊ดคราด "ที่นี่คือพื้นที่สูญหาย"

"ใช่" กุยหลังเสริม "และต่อมามันคือพื้นที่การต่อสู้ที่หนึ่งร้อยสามสิบ"

รหัสลู่เร่งความเร็วแบบอัตโนมัติ ดูว่ามันจะอยากออกไปจากที่นี่ให้เร็ว

ที่สุด

"ฉันจำได้ว่าตอนนั้นพวกเราตรวจสอบกันอยู่นานก็ยังไม่ว่าติดเชื้ออะไร"

รหัสอุ้งเอ่ย "เป็นการกร่อนเซาะรูปแบบจินตนาการทางสังคมที่โคตรจะเป็นนามธรรมเลย แ่อยู่ทีนี่แบบเดียวก็หลงทาง...ตอนที่นายมีชีวิต ทุกอย่างรอบตัวจะดูเหมือนปกติ แต่พอนายหลงทางแล้วก็จะออกไปไม่ได้เลยตลอดกาล"

"ไปข้างหน้า" กุยหลังบอกเหวอัน

เหวอันเลยเผ่นออกจากถนนใหญ่ เข้าไปในพื้นที่ที่ไม่มีถนนแบบไม่มี
การหยุดคิด

รถโคลงเคลงเข้าไปในถนนเล็กๆ แคบๆ มีตุๆ ที่เพิ่งโผล่ออกมาสายหนึ่ง รหัสอุ้งบ่นงมจ๋าว่าโชคดียี่ในการอัปเดตระบบกุยหลังครั้งหนึ่งมีการติดตั้งการสำรวจเส้นทางเพิ่มเข้ามา ทำให้ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่จ่มที่เคลียร์แล้วแบบไหนพวกเขาก็สามารถจัดการได้

เหวอันชินกับความขื่นของรหัสอุ้งแล้ว กุยหลังเองก็เคยเล่าเรื่องของมันให้เขาฟังไม่น้อย

"หลัง 'สิ่งมีชีวิตในเมือง' ดิดเชื้อก็จุดชนวนให้เกิดการอธิบายเรื่องการสร้างระบบจินตนาการทางสังคมอย่างมีเป้าหมายขึ้นเป็นวงกว้าง" รหัสอุ้งเล่า "โรคที่ยากจะรักษาให้หายขาดในโลกมนุษย์จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข แต่ก็ยังหาวิธีไม่เจอ"

"แถมยังใช้เวลาอีกตั้งร้อยปีกว่าจะเริ่มดำเนินการ" กุยหลังเสริม

"ก็ถือว่าได้เริ่มแล้ว" รหัสอุ้งเถียง "มีคนตายไปตั้งเยอะ มันต้องใช้เวลา
นานมาก!"

รถแล่นไปข้างหน้าต่อ รหัสอุ้งคอยให้ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์กับเหวอันว่า 'ระบบจินตนาการทางสังคม' นี่คืออะไร หรือการติดเชื้อเกิดขึ้นตอนไหน ณ จุดใด

นี่คือปรากฏการณ์ที่ผู้คนจำนวนมากเกิดหลงทางทางจิตใจอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากรูปแบบของสังคม มีคนในสหพันธรัฐเสนอความคิดเห็นที่คล้ายกันขึ้นมาด้วย แต่ก็ยังจำกัดอยู่แค่ในหนังสือเท่านั้น

เห็นได้ชัดว่าในสมัยอารยธรรมโบราณนั้นมีการอธิบายและดำเนินงานกันมาอย่างยาวนาน

รหัสอุ้งงูเล่าให้เหวยอันฟังว่าอิทธิพลของ 'สิ่งมีชีวิตในเมือง' กลายเป็นตัวถ่วง เพราะต่อให้ระบบของพวกเขาคงจะหนาแน่นและมีพลังอย่างไร แต่ระเบียบการแบ่งระดับและควบคุมแบบนั้นก็ผิดเพี้ยนเกินไป ซึ่งการกดขี่ด้วยลำดับชั้นที่ว่ามันไม่ต่างอะไรจากเตียงอันอบอุ่นของหนังสือของซวัญ!

"ทุกคนที่ที่ถูกบีบให้มีการแบ่งลำดับชั้นโดยจะดูจากยีนของแต่ละคน" รหัสอุ้งงูเล่า "แต่ต่อมามีการพิสูจน์ได้ว่าวิธีนี้ไม่เวิร์ก เพราะความโกรธแค้นที่เกิดขึ้นนั้นรุนแรงเกินไป"

'สิ่งมีชีวิตในเมือง' ที่รหัสอุ้งงูบอกคืออิทธิพลขนาดใหญ่ในสมัยอารยธรรมโบราณซึ่งตายไปในสงคราม

ตอนนี้เหวยอันรู้แล้วว่าในสมัยอารยธรรมโบราณ อิทธิพลขนาดใหญ่ที่ก่อสงครามไม่ใช่ประเทศ แต่เป็นกลุ่มธุรกิจ

ในอดีตเมื่อนานแสนนานมาแล้วสังคมมนุษย์เป็นเวอร์ชันอัปเกรดขั้นสุดท้ายของฝันร้ายบางอย่างของสหพันธรัฐในปัจจุบัน...กลุ่มธุรกิจข้ามชาติยิ่งใหญ่ขึ้นทุกวัน แนวคิดเรื่องรัฐบาลเริ่มอ่อนกำลังลง สุดท้ายจักรวรรดิธุรกิจอันยิ่งใหญ่พวกนี้ก็เข้ามาปกครองสังคมมนุษย์และทำหน้าที่เช่นประเทศชาติ

อารยธรรมโบราณที่มนุษย์ยุคปัจจุบันพูดถึงคือ 'โรรนากรูป' หนึ่งในกลุ่มธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ที่สุด และเป็นกลุ่มธุรกิจเดียวที่เหลือรอดมาจากอารยธรรมโบราณ ทั้งยังเป็นต้นกำเนิดทางอารยธรรมของมนุษย์ยุคปัจจุบัน

ในฐานะศูนย์รวมอำนาจที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลกมนุษย์ โรรนากรูปเฝ้าเสาะหาสิ่งล้ำค่าชนิดที่ว่าพร้อมยอมแลกทุกสิ่ง แม้เส้นทางนั้นจะต้องไปด้วยศพเทคโนโลยี และการทดลองใดๆ มากมายก็ตาม

ที่นั่นเกิดการปฏิรูปนับครั้งไม่ถ้วน ซึ่งการปฏิรูปส่วนใหญ่จะมาพร้อมกลิ่นคาวเลือดและความรุนแรงในทุกรูปแบบ จนถึงยุคของกวยหลิง องค์ค่านั้นก็ไม่ใช่ 'โรรนากรูป' อีกต่อไป เพราะมันถูกทำลายและแทนที่หลายต่อหลายครั้ง จนเกือบจะเป็นอารยธรรมมนุษย์แบบใหม่

ไม่มีใครจดจำการตกเถียงและความเจ็บปวดของอารยธรรมโบราณเมื่อหลายพันปีก่อนได้อีก แต่รหัสอุ้งงูกลับเล่าเรื่องนี้เหมือนมันเป็นประเด็นร้อนแรง

ในปัจจุบัน น้ำเสียงมันบอกชัดว่า 'สิ่งมีชีวิตในเมือง' คือผู้เปิดประตูให้สิ่งมีชีวิตในเหล็ก แต่พวกเขากลับไม่ยอมรับ หน้าไม่อายจริงๆ!

เหวยอันฟังเรื่องทั้งหมดนี้โดยไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลก

ชายหนุ่มรับฟังประวัติศาสตร์อันไม่ราบรื่นของมนุษยชาติที่ต้องเดินทางผ่านเส้นทางสายนั้นมาในสภาพเลือดท่วมตัวนำเวทนาแต่สุดท้ายกลับถูกลืมเลือน แม้ความวุ่นวาย ความขัดแย้ง และความพยายามเสาะหาหนทางอย่างไม่มีทางเลือกนั้นจะดูห่างไกลจากปัจจุบัน แต่ขณะเดียวกันก็อยู่ใกล้มาก เนื่องจากมันเป็นเรื่องที่มีมนุษย์ทำได้จริงๆ

และตอนนี้พวกเขากำลังขับรถอยู่ในดินแดนในตอนนั้น บนเส้นทางทอดยาวที่มีเงาดำกับแสงสว่างตัดสลับกัน

รถขับออกจากพื้นที่สูญหายอย่างรวดเร็ว และมาถึงบริเวณสะพาน

เหวยอันเคยขับรถข้ามสะพานระหว่างสเปซมาแล้ว มันเป็นอาคารที่เชื่อมพื้นที่ที่จมลงสองแห่งไว้ด้วยกัน

ที่แห่งนี้มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกคล้ายกัน แต่ก็มีบางอย่างต่างกัน เหวยอันมองเห็นมันได้อย่างรวดเร็วว่าพื้นที่ที่ตั้งอยู่ข้างหน้าเป็นฐานสะพานซึ่งมีลักษณะเป็นเสาต้นยักษ์ ทำมาจากโลหะ แม้จะเริ่มขึ้นสนิมแล้วแต่โครงสร้างหลักยังคงสมบูรณ์

เหวยอันเห็นว่าบนฐานสะพานมีการแกะสลักข้อมูลที่เกี่ยวข้องไว้ทั้งหมายเลขและพิกัดของสะพานเชื่อมสเปซ ซึ่งตัวสะพานจะเชื่อมไปยังสเปซด้านบนและท้องฟ้า สร้างขึ้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม ปี 27281

เหวยอันจินตนาการว่าช่วงเวลาในยุคอารยธรรมโบราณกับโลกปัจจุบันนี้น่าจะคล้ายกันมาก ตอนที่สร้างสะพานนี้เสร็จน่าจะเป็นช่วงที่อากาศหนาวจัด ซึ่งก็ไม่ว่าอากาศข้างล่างจะหนาวมากไหม

ชายหนุ่มมองรายชื่อวิศวกรกับผู้ช่วยวิศวกรที่แกะสลักเป็นแถวตรงด้านล่าง ครั้งนี้รายชื่อเขียนไว้อย่างชัดเจน เหวยอันไม่รู้จักคนกลุ่มนี้ แต่เขาจะต้องสละเวลามากจดจำชื่อพวกเขาไว้สักหน่อย

รายชื่อของคนกลุ่มนี้มีลำดับความสำคัญสูงมากในการจัดเก็บไว้ในสุสาน

ต่อให้ไม่มีใครจำได้ แต่อย่างน้อยเหวยอันก็ได้มายืนอยู่ตรงนี้ เป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้ที่ยังมองเห็นพวกเขา

พอเหวยอันขับรถมาถึงสะพานข้ามสเปซ กุญหลังก็เปิดประตูลงจากรถ สะพานทำการตรวจสอบข้อมูลของพวกเขาเรียบร้อยแล้ว แค่ใช้บัตรประจำตัวก็เปิดสะพานได้

เหวยอันนั่งมองกุญหลังคุยกับเอไอของสะพานอยู่บนรถ จากนั้นสะพานก็เปิดออกอย่างอลังการ

สะพานข้ามสเปซเป็นอาคารที่อยู่ในสถานะระหว่างโลหะผสม พอร์นไม้ม และสตีล

พอไฟเปิด สเปซอันมืดทึบก็สว่างเหมือนเวลากลางวัน แล้วพื้นที่ที่เปิดออก สะพานเริ่มทอดยาวไปสู่ท้องฟ้าอันว่างเปล่า ฉากยึดที่เหมือนแขนยึดเหยียดออกไปสร้างจุดรับน้ำหนักกลางอากาศอย่างมั่นคงแล้วถึงค่อยสร้างฐานสะพาน

การชีวภาพในสะพานได้รับการปรับแต่งเป็นอย่างดี ทำให้สะพานมีหน้าตาเหมือนแมลงที่กำลังคลานขึ้นฟ้า ฐานสะพานขยายตัวออกไปทีละช่วงๆ ส่องแสงเรืองรองอยู่ในความมืด

แสงไฟระยิบระยับดุจดวงดาว ยกสูงขึ้นไปสู่ความมืดมิดด้วยความเร็วสูงสุด

แม้มันจะสูงขึ้นไปจนสองตามองไม่เห็นแล้ว แต่เหวยอันกับกุญหลังยังเห็นว่าสะพานนี้เหมือนสร้อยเส้นยาวของเทพที่โค้งตัวอย่างงดงาม ขึ้นไปสู่เวหาส เปิดเป็นเส้นทางสายหนึ่ง

พอมันยกตัวขึ้นไปสูงถึงระดับดวงดาวแล้วก็ยังสร้างต่อไปอีก โดยไม่มีการหยุดพักสักอึดใจ ข้ามผ่านเขตแดนของอวกาศ สร้างบันไดสวรรค์แห่งแสงดาวขึ้นมา

เหวยอันมองสะพานด้วยความรู้สึกว่ามันเหมือนหอคอยบาเบลในนิทาน หรือไม่ก็เป็นผู้พิทักษ์แห่งนิรันดร์ที่มีเวทมนตร์จากอารยธรรมโบราณ ถูกหุ้มเกราะกับพื้นกันลื่นและประจำการอยู่ด้านล่าง เพื่อปูทางกลับบ้านให้แก่มนุษย์ผู้หลงทาง

เหวยอันขับรถขึ้นสะพาน และเนื่องจากพื้นเป็นแบบกันลื่น ต่อให้เป็น

รถธรรมดาที่สุดก็สามารถขับผ่านไปได้

เส้นทางข้างหน้าราบเรียบ แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืดก็ไม่น่ากลัวและไม่ว่างโหวง ต่อให้รู้อยู่แล้วว่าถนนสายนี้ถูกสร้างขึ้นตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ แต่ความอลังการของมันก็ยังทำให้รู้สึกทึ่งมากอยู่ดี

การกร่อนเซาะยังลามมาไม่ถึงสะพาน พวกเขาจึงสลัดแผนวิญญานเร็วร้อนเอาไว้ข้างหลังเพื่อกลับไปสู่แดนมนุษย์

ตัวอย่าง

บทที่ 238

คืนถิ่น

รถแล่นไปบนสะพานอย่างมั่นคงมาก

รหัสผู้ถึงยังคงทำงาน แต่สองฟากไม่มีภาพใดๆ นอกจากความมืดมน
อนธการ

มีเพียงสะพานที่เป็นของจริง นอกจากนี้ก็มีไฟริมทางอยู่ทุกระยะเพื่อเตือน
พวกเขาว่าข้างหน้ายังมีทางไปต่อ นักเดินทางบางคนให้ความสนใจช่วงเวลา
ที่ได้ขับรถอยู่บนสะพานที่ทอดไปสู่อีกสเปซหนึ่งมาก ได้ไต่สูงขึ้นไปพร้อม
ความรู้สึกหลงใหล

เหยยอันกับกุยหลังขับรถอยู่บนสะพานที่หน้าตาเหมือนสร้อยของเทพี
ร่วมยี่สิบนาที่แล้ว แต่ยังคงมองไม่เห็นจุดหมายปลายทาง ระบบนำทาง
ไม่สามารถสำรวจระยะทางที่ชัดเจน เนื่องจากความยาวของสะพานที่ยกสูงขึ้น
มีการเปลี่ยนแปลงไปตามพารามิเตอร์เชิงพื้นที่ เหยยอันจึงรู้ว่าพวกเขายังขับรถ
มาไม่ถึงครึ่งทาง

แต่ระหว่างที่เดินหน้าไปเรื่อยๆ พวกเขาก็เริ่มได้รับสัญญาณจาก
เปลือกโลก

เหยยอันตรวจสอบสถานการณ์ข้างบน พบว่าทางนั้นกำลังตกอยู่ใน
ความวุ่นวายอย่างหนัก

หลังจากพวกเขาจากมาได้สามวัน ดาวเคราะห์หลักเกาหยวนก็เกิด
การรัฐประหารครั้งใหญ่ แต่มีการเตรียมอาวุธและได้ชิงอำนาจไว้ก่อนแล้ว พอ

พวกเทวทูตเข้าตีเมืองใหญ่ในถาหยวนหลายๆ เมืองโดยเริ่มจากถงอวินก็เกิดการปะทะ

คนที่เข้าร่วมศึกนี้ส่วนใหญ่เป็นทหารส่วนตัวกับทหารประจำพื้นที่ส่วนหนึ่งเนื่องจากรัฐบาลของสหพันธรัฐในถาหยวนเกิดความแตกแยกขึ้นที่นี่

ทั้งสองฝ่ายปะทะกันอย่างรุนแรงจนกลายเป็นสงครามภาคพื้นดินขนาดใหญ่

ศึกนี้เป็นศึกแย่งชิงทรัพยากรและอำนาจ และไม่ว่าเมื่อไหร่สงครามก็เป็นเรื่องน่ากลัวเสมอ

เพราะมันทำให้ทุกอย่างถดถอยลงอย่างรวดเร็ว ชีวิตคนธรรมดากลายเป็นสิ่งไร้ค่า ทุกที่มีแต่ความทারণโหดร้ายที่ไม่สามารถจัดการได้

บางพื้นที่เริ่มขาดแคลนทรัพยากร ความมั่นคงของประเทศเกิดความปั่นป่วน มีแก๊งคนชั่วน้อยใหญ่เกิดขึ้นทำให้เมืองกลายเป็นเมืองร้าง เนื่องจากผู้คนเริ่มอพยพเป็นจำนวนมาก และตามมุมถนนก็มีเจดีย์บูชายัญเล็กๆ เรียงราย

นี่คือการถดถอยไปสู่ยุคมืด เมื่อยอดแหลมของเจดีย์หินมีการเอาสัตว์สังเวยที่ตายแล้วไปเสียบไว้ บางครั้งก็จะเป็นแขนหรือขาของมนุษย์ และอีกไม่นานพวกเขาก็เริ่มเอามนุษย์มาเป็นเครื่องบูชายัญ

พูดได้ว่าเทวทูตที่ย้อนกลับมาอีกครั้งคือทหารภบฏอิงเทียนเก่า แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ในเขตทดลองผิดกฎหมายที่รู้กันอย่างลับๆ และไม่ได้เป็นวิญญาณในเงามืดอีกต่อไป เพราะเป็นการกลับมาอย่างยิ่งใหญ่ เปิดเผยชัดเจน ทั้งยังมีอิทธิพลสนับสนุนอย่างจริงจัง และมองว่าอารยธรรมโบราณของตำนานมารเทพที่ถูกทำให้แปลกแยกคือการรับรองให้ตนเองมาคุมอำนาจในถาหยวน

แต่คิดไม่ถึงว่ารัฐบาลถาหยวนจะเตรียมรับมือการรัฐประหารครั้งนี้เอาไว้แล้ว

พวกเขาเสริมการป้องกันและตอบโต้อย่างดุเดือด

ถึงตอนนี้ทั้งสองฝ่ายมีการแบ่งแยกเขตแดนกันอย่างเสียไม่ได้ แต่ในฐานะที่เป็นปลายทางของรอยแยก พื้นที่รอบเมืองถงอวินจึงยังคงเป็นพื้นที่ในอำนาจ

ของฝ่ายรัฐบาลสหพันธรัฐได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

เพียงแค่สถานการณ์ยังคงไม่สู้ดี บุปผาโลกันตรที่เป็นอาวุธระดับกาแล็กซี ได้ตัดขาดมณฑลเถาหยวน และกีดกันกองกำลังขนาดใหญ่ของสหพันธรัฐเอาไว้ ด้านนอกอย่างสมบูรณ์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพื้นที่ที่ถูกปิดล้อมนี้จะเป็นสิ่งที่ทำให้เทวทูตเป็นฝ่ายได้เปรียบ

ระบบโดเมนเชิงลึกทำการรวบรวมข้อมูลขณะที่รดยังคงวิ่งไปข้างหน้า แสงไฟนาร์ธาสดไปบนพื้นกันลื่น สองฟากถนนหลวงมืดสนิท ไม่มีภาพอะไรเลย ทำให้ทุกอย่างดูไม่สมจริง เหมือนพวกเขากำลังขับรถอยู่บนถนนที่สร้างขึ้นจากแสงสว่าง

แต่ถนนสายนี้กลับมันคงแข็งแกร่งอย่างมาก แม้จุดหมายปลายทางที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปในตอนนี้จะไม่ใช้สถานที่ที่มีความมั่นคงเลยก็ตาม

เพราะที่นั่นคือโลกความจริงที่เหวอันเกิดและเติบโต แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกเหมือนมันเป็นสถานที่ต่างบ้านต่างเมือง

ชายหนุ่มมองกุยหลิงผ่านกระจกมองหลังแล้วพบว่าอีกฝ่ายกำลังเชื่อมการติดต่อกับแนวปะการัง

เหวอันมองหน้ากุยหลิงที่ผมยวขึ้นเล็กน้อย ปลายผมจึงห้อยลงมาอีกฝ่ายสวมเสื้อสเวตเตอร์สีขาวดูนุ่มมาก ซึ่งเสื้อไหมพรมสีขาวตัวนี้เหวอันเป็นคนซื้อให้เขา

ดูเหมือนกุยหลิงจะไม่พอใจกับสถานการณ์บนนั้นเป็นอย่างมาก เพียงแต่เวลาโมโหกุยหลิงจะเสียบมากจนบรรยากาศรอบตัวมีความกดดัน และจะไม่มีการยับยั้งตามความเคยชินส่วนตัวมากเกินไปจนความจำเป็น เหวอันไม่รู้ว่าจะกุยหลิงเป็นแบบนี้อยู่แล้วหรือถูกกรมหาวิทยาลัยทำให้กลายเป็นแบบนี้ ทว่าตอนนี้เหวอันมั่นใจว่าเขารู้จักรายละเอียดทั้งหมดของกุยหลิงดีกว่าใคร ไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดแบบไหนก็ล้วนแต่เป็นของเขา และเขาก็ชื่นชอบทั้งหมดนั้นเพราะกุยหลิงคือครอบครัวของเหวอัน เป็นพื้นที่หนึ่งเดียวที่เขาเป็นเจ้าของและสามารถเรียกว่าบ้านได้อย่างแท้จริง

"สถานการณ์ข้างบนเป็นไง" รหัสอุ้งงุดเสียงสั้น "ขัดกันมั่วเลยไหม"

เมื่อไม่มีใครตอบ รหัสอุ้งงุดก็แทบอยากปิดการรับรู้ทิ้งไปเสีย แต่เหวยอันเปิดฟังก์ชัน 'เสริมความแข็งแกร่งในภาวะสงคราม' แถมยังมองมันด้วยสายตาเตือนด้วย

รหัสอุ้งงุดเลยต้องยอมตื่นต่อไปอย่างไม่มีทางเลือก และตรวจสอบเรื่องที่เกิดขึ้นข้างบนต่อ

พวกเราต้องมีอนาคตร่วมกัน เหวยอันคิด เพราะฉะนั้นเจ้ารหัสอุ้งงุดต้องตื่นเพื่อรับความจริง

ก่อนหน้านี้ที่แนวปะการังทำศึกรุนแรงมาก

เมืองเสียหายไปแปดสิบเปอร์เซ็นต์จนยากจะนึกภาพว่าพวกเขาเจออะไรกันมาบ้าง และทำยังไงถึงสามารถรักษาความเสถียรของช่องทางเอาไว้ได้

เวลานี้ระบบทุกขาโลกกำลังสร้างบ้านเรือนที่พังทลายขึ้นมาใหม่ โดยมีโปรแกรมเมอร์คอยวิ่งรอกไปซ่อมแซมตามสถานที่ต่างๆ

เหวยอันสังเกตเห็นว่ามีกรวดบันทึกชื่อผู้เสียชีวิตไว้ตามจุดที่พวกเขาสูญตัวตาย อารยธรรมโบราณให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอันดับแรกในการฟื้นฟูชาวบ้านในเมืองเลยทำตามอย่าง

ป้ายจารึกพวกนี้มีขนาดเล็กมาก ส่วนใหญ่จะเป็นแค่กำแพงหรือแผ่นโลหะรูปสี่เหลี่ยมเล็กๆ บนพื้น แต่มีข้อมูลของวีรชนครบถ้วน ทำให้พวกเขาหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับเมืองนี้ในระดับหนึ่ง

กุยหลังเชื่อมการติดต่อกับแนวปะการังสำเร็จแล้ว แค่งส่งสัญญาณออกไปก็ติดต่อได้เลย เห็นได้ชัดว่าฝั่งนั้นก็กำลังรอพวกเขาอยู่

หน้าจอกะเด็นออกมา เหวยอันเห็นหงฟางที่อยู่อีกฟาก แม้เวลาจะผ่านไปแค่ไม่นาน แต่เขาก็เกือบจะจำอีกฝ่ายไม่ได้

บนศีรษะของเด็กหนุ่มคนนี้มีผ้าพันแผลปิดตาไปข้างหนึ่ง แถมนบนผ้าพันแผลยังมีเลือดซึม ดูเหมือนโจรสลัดตาเดียวในช่วงแรก เห็นได้ชัดว่าหงฟางได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก แต่ก็พอจะฝืนอยู่ที่นี้เพื่อพูดคุยกับพวกเขา

เหวยอันคิดมาตลอดว่าด้วยนิสัยนี้ของหงฟางน่าจะทำให้เขาอายุไม่ยืน

แต่พอเห็นว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่ ชายหนุ่มก็โล่งใจ

"เป็นอะไรไป" เหวยอันถาม

หงฟางมองจ้องหน้าจอเหม็งอยู่นานโดยไม่พูดไม่จา เหมือนลืมไปแล้วว่า
จะพูดอะไร

เด็กหนุ่มยืนอยู่ตรงจุดประจัญบาน ด้านหลังเลยมีแต่ความโกลาหล
ทั้งเปลวไฟจากกระเบิดและเสียงตะโกนแจ้งให้เตรียมการป้องกัน

"มีกับดัก" หงฟางบอกง่ายๆ "เลยบาดเจ็บและติดเชือย่างหนัก"

เหวยอันมองหน้าเด็กหนุ่ม รู้ว่าเขารอดตายมาอย่างฉิวเฉียด แต่สุดท้าย
ก็ทำได้เพียงผงกศีรษะ

"ดวงยังดี" ชายหนุ่มบอก

หงฟางยิ้มเศร้า "ดวงยังดี"

"กองทัพที่ล้อมพวกนายอยู่ในขณะนี้หรือเปล่า" รหัสผู้ถึงโพล่งถาม

หงฟางเงยหน้าขึ้นอย่างง่วงๆ พอมองหาก็รู้ว่านี่ไม่ใช่เสียงของเหวยอันหรือ
กุยหลัง แต่ถึงอย่างนั้นเด็กหนุ่มก็ยังตอบกลับมว่า "แม่งยังเป็นใครไปได้อีกวะ"
รหัสผู้ถึงเจี๊ยบ ทำให้บรรยากาศภายในรถกดดัน เหวยอันไม่รู้ว่ามีกำลัง
คิดเรื่องอะไร

กุยหลังถามขึ้นว่า "สถานการณ์เป็นไง"

"จำนวนคนตายมากกว่าสามสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนพวกเรา..." หงฟางพูดแล้ว
หยุดไปครู่หนึ่งเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ

สุดท้ายเขาได้แต่บอกว่า "พวกเรายังรอดอยู่"

เด็กหนุ่มจับหูหรือหูอย่างซ้ำของแม่อยู่ที่ท่ามกลางไฟสงคราม ท่าทาง
ดูเหนื่อยล้ามาก

แม้ใบหน้าของหงฟางจะดูอ่อนเยาว์ แต่ในเวลาแบบนี้เด็กหนุ่ม
กลับมีเค้าของผู้ใหญ่ที่ร้ายลึก มีความรู้สึกสิ้นหวังและกระหายเลือดอย่างรุนแรง
ในขณะเดียวกัน

ถ้าอยู่ในโลกด้านนอก บาดแผลที่เขาได้รับอาจทำให้ตาบอดได้เกินครึ่ง
แต่แนวปะการังมีเทคโนโลยีปลูกถ่ายอวัยวะ สามารถทำให้เขาคงความสมบูรณ์

ของร่างกายเอาไว้ได้ แม้จะต้องมีอะไรบางอย่างแทรกซึมเข้าไปในร่างกาย แต่เขาก็จะเป็นเหมือนเดิม

"สรุปคือเขาอยู่แล้ว?" หงฟางถาม

"เขาอยู่แล้ว" เหวยอันตอบ "แต่จากนี้ยังมีอีกศึกหนึ่ง เราเลยต้องรีบไป..."

ชายหนุ่มพูดยังไม่ทันจบก็มีทหารนายหนึ่งเดินมาจากด้านหลังของหงฟาง เขาค้าวบ่วงของเด็กหนุ่มไปขยี้ดับแล้วโยนทิ้ง

เหวยอันได้ยินเสียงประโยคหนึ่งว่า "ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ห้ามสูบบุหรี่"

หมอนั่นไม่ได้มองหน้าจอโฮโลแกรมและรีบวิ่งไปที่อื่นต่อ แต่เหวยอันพบว่าตัวเองน่าจะรู้จักคนคนนั้น เพราะอีกฝ่ายคือหนึ่งในกองทัพอของสหพันธรัฐที่ประจำอยู่ในอิงเทียน

ทหารนายนั้นถูกจับไปที่สถานีเจดีย์อเวจี ได้รับบาดเจ็บสาหัส ตอนที่เหวยอันจากมาชายหนุ่มยังขยับตัวไม่ได้ แต่ตอนนี้ดูเหมือนเขาจะหายเป็นปกติเรียบร้อยแล้ว แคมยังแข็งแรงแล้วด้วย

หงฟางนั่งมองเงาแผ่นหลังของทหารนายนั้นสามวินาทีแล้วพลันหัวเราะออกมา ทำให้เขาดูเหมือนเด็กมากขึ้น

เด็กหนุ่มโบกมือก่อนหันหน้ามาคุยต่อ

"พวกคุณอยากกลับมาจะดีที่สุด" หงฟางบอก "ที่นี่ถูกปิดตายแล้ว พวกเราคือตัวอย่างที่หาได้ยากในหมู่มนุษยโลก ใครๆ ก็อยากได้ส่วนแบ่งจากนครศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกทำลายแล้วทั้งนั้น"

"ฉันจะส่งสิทธิ์การเข้าถึงกับกุญแจลับดอกใหม่ให้ พวกนายต้องได้รับสิทธิ์การเข้าถึงที่สูงกว่านี้" กุยหลิงบอก "อย่าออกจากแนวปะการัง ให้รักษาที่นั่นไว้ พวกเขาเข้าไปไม่ได้หรอก"

เหวยอันคิดอย่างมีอารมณ์สนุกว่าแม้จะเป็นทางเลือกที่จำเป็น แต่ตอนนี้แนวปะการังก็เหมือนค่ายของทหารกบฏต่อรัฐบาลแล้วจริงๆ ทั้งยังมีมาตรฐานดีเยี่ยมอีกด้วย

หงฟางหัวเราะ แต่เมื่อมีแบ็กกราวนด์เป็นการสู้รบก็ทำให้รอยยิ้มของเขาเหมือนรอยยิ้มของผู้รอดชีวิตที่ดูอันตรายราวกับคมดาบ

เนื่องจากเด็กหนุ่มเคยเป็นโจรสลัดอวกาศ เขาจึงคุ้นชินกับเรื่องแบบนี้ดี
"ครับผม" หงฟางตอบรับ

ตัวอย่าง

บทที่ 239

เมืองถงอวิน

เหว่ยอันกับกุยหลังขับรถไปบนสะพานเชื่อมสเปซเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ตอนใกล้ถึงโลกมนุษย์ รหัสผู้ถึงเชื่อมต่อกับเทอร์มินอลระบบของ สะพานสเปซ ทำให้พวกเขาสามารถเลือกทางออกได้

ระบบพลังงานของอารยธรรมโบราณใช้งานได้สะดวกดีมาก เหว่ยอัน สามารถเลือกพักดในมณฑลที่กำลังจะไปเพื่อหลีกเลี่ยงเมืองที่กำลังถูกจับตา อย่างเข้มงวดอย่างเมืองอัญมณีได้

ชายหนุ่มเลือกพื้นที่ชานเมืองในถงอวิน และเตรียมจะขับรถกลับบ้าน ความจริงเหว่ยอันจากที่นี่ไปไม่นาน แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกเหมือนจากบ้าน ไปนานหลายปี

แต่ถงอวินไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

เหว่ยอันขับรถแบบสองตามองไปข้างหน้า แต่สมองกลับคิดว่าทำอะไร ต่อ ระหว่างที่รถบรรทุกก็ภาพวิวที่คุ้นเคยวาผ่านไป

แน่นอนว่าที่นี่เคยมีคนตาย แต่ตอนนี้รถวิ่งเข้าไปในถนนหลวง แถบชานเมืองแล้ว ข้างทางมีแม่น้ำคดเคี้ยว ทางเดินโรยกรวด ดอกไม้ใบหญ้า วิวสวยงาม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ส่วนในเมืองเงียบเหงากว่า ผู้คนรีบสาวเท้าก้าวเดินกันมากกว่าที่เคย คนจำนวนไม่น้อยออกไปจากเถาหยวนแล้ว แต่ก็ยังมีคนที่ต้องอยู่ด้วย เหตุผลนานัปการเหมือนกัน

บางครั้งจะเห็นประกาศเรื่องสงครามบนท้องถนน แต่ทำเป็นกราวฟิก ที่มีสีสันสดใสและดูสบายๆ พลลาดตระเวนทางอากาศส่วนใหญ่เป็นโดรนที่สามารถต่อสู้ได้โดยมีแสงสะท้อนให้เห็นเป็นระยะ เจดีย์บุษย์ญิรมินถนนแถบชานเมืองเป็นสิ่งที่พอจะมองข้ามได้ และแสงสว่างสดใสช่วยลบเลือนความตึงเครียดและอดีตของผู้คนให้หายไป

ทุกคนดูมีชีวิตที่ศิวิไลซ์ บางคนตั้งเวลาจัดการสวนกับกำจัดขยะ ยังมีร้านค้าเปิดกิจการอยู่ มีโฆษณาและคนเดินช้อปปิ้ง

เหวยอันมองตัวเองในกระจกมองหลัง ก่อนกลับมาเขาได้ยิ้มผมเป็นสีดำ แล้วรวบรวกๆ ไว้ที่ด้านหลัง ทำให้ภาพในกระจกดูไม่โรจจิตเกินไป ดูเหมือนพลเมืองปกติทั่วไปคนหนึ่ง

ถ้าไม่พินิจดูดีๆ ก็เหมือนหายนะและความตายไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อน

ก่อนออกจากถงอวิน เหวยอันหาคนมาช่วยดูแลบ้านให้โดยเฉพาะอยู่แล้ว ทำให้ทุกอย่างยังคงเป็นระเบียบเรียบร้อย เหมือนเขาแค่ออกไปท่องเที่ยวแล้วเพิ่งกลับมา

เหวยอันขับรถเข้าบ้านด้วยความรู้สึกเหมือนจากไปนานมาก ถูไปไม่ผลิในเกาหยวนกินเวลายาวนาน ดอกไม้ในสวนของเขาจึงบานสะพรั่งจนถ่ายรูปลงวารสารของชมรมจัดสวนได้

เขาอยู่ที่นั่นมาสสามปีจึงรู้จักทิวทัศน์ในทุกฤดู และภาพที่เห็นอยู่ตอนนี้ก็ไม่มีอะไรที่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อน

ก่อนหน้านี้เหวยอันเคยคิดว่าชีวิตที่นี่เหมือนภาพมายาอันสวยงาม เป็นโลกที่ถูกผนึกไว้ในลูกแก้วซึ่งจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดกาล

เวลานี้พอเขาก้าวลงจากรถและกวาดตามองสวนดอกไม้ เห็นดอกไม้บานสะพรั่ง กิ่งไม้ที่ยังไม่ทันได้ตัดแต่ง ใบไม้ที่ร่วงอยู่ในสระ ชายหนุ่มก็ต้องยอมรับว่าที่นี่สวยมากจริงๆ

แต่เขากลับไม่คิดจะหยุดชื่นชม ทำเพียงหันไปจับมือกุยหลังเพื่อพาอีกฝ่ายกลับบ้าน

เวลาคนเราจากบ้านไปนานๆ แล้วได้กลับมา ความรู้สึกก็มักจะไม่เหมือนเดิม ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เหวียนเดินไปบนถนนโรยกรวด หรือตอนที่เห็นต้นไม้ดอกไม้บนถนนบานสะพรั่ง ดอกแดนดิไลอันแย้มบาน ดอกไม้บานาพรรณผลิบาน เป็นผืนใหญ่สีสดใสดุจระการตาประดับตกแต่งทางเดิน

ชายหนุ่มเดินผ่านถนนโรยกรวดไปช้าๆ เวลาที่ใคร่ียดจัดหรือเจอกับ หายนะร้ายแรงเขามักจะคิดถึงความสุขงามของที่นี่

ตอนนี้ผู้คนกำลังตกอยู่ในความหวาดกลัวและบ้าคลั่งอย่างที่สุด ทำให้ หลายๆ พื้นที่เกิดความรุนแรง

หัวข้อการสนทนาของกลุ่มเพื่อนในพื้นที่ของเหวียนเปลี่ยนไปตามกระแส ความนิยม ซึ่งหัวข้อในตอนนี้มีแต่เรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมโบราณล้วนๆ

ในยุคนี้ เรื่องเล่าลือเกี่ยวกับอาชญากรรมโบราณจะมีแต่ความป่าเถื่อน โหดร้าย แต่พอมาถึงยุคของพวกเขา ความอัมมหิตไร้สาระพวกนั้นก็เหมือนจะ ได้รับการขัดเกลาเรียบร้อยแล้ว

คนกลุ่มนี้เที่ยวหาข่าวเรื่องเทวทูตกับแนวปะการังกันให้ควั๊ก เพราะ อยากรู้ว่างานวิจัยของสหพันธรัฐที่เกี่ยวข้องสำเร็จไปถึงขั้นไหนแล้ว มีวิธีไหนบ้าง ที่จะช่วยให้พวกเขาได้รับบัตรทองและมีพลังเหนือธรรมชาติ

หลายวันมานี้เหวียนติดอยู่ในสเปซด้านล่าง พอกลับมาด้านบนก็ได้รับ ข้อความจากเพื่อนและคู่ค้าจำนวนไม่น้อย

พวกนั้นถามแล้วถามอีกว่าเมื่อไหร่เขาจะกลับมาถว้อวิน เนื่องจากตอนนี้ พวกเขามีเส้นสายเป็นคนระดับสูงแล้ว แะจ่ายเงินเล็กน้อยก็ได้ช่องทาง ซื้อบัตรทอง

แน่นอนว่าสุดท้ายบัตรทองจะกลายเป็นสินค้าอย่างหนึ่ง

เหวียนไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนที่เป็นคนในพื้นที่เลย

ถึงเขาจะรักษาสถานะในปัจจุบันอย่างระมัดระวังมาโดยตลอด และ เตรียมคำอธิบายสำหรับเรื่องที่เขาหายตัวไปนานมาก แถมยังปลอมหลักฐาน ที่เกี่ยวข้องเอาไว้ แต่จากการกลับมาของฉินอู่เซิง ดูเหมือนว่ารอยแยกจะรู้ฐานะ ของเหวียนแล้ว

ต่อให้เรื่องนี้ไม่ได้แพร่กระจายออกไป แต่พวกผู้บริหารระดับสูงสุดต้องรู้แน่นอน

เมื่อชายหนุ่มหายตัวไปจากถงอวินในฐานะเหยียนผู้เป็นเศรษฐีว่างงาน หน้ากากของเขาย่อมแตกสลายไปเหมือนฟองอากาศ ทำให้เขากลับไปเป็นผู้ลี้ภัย เป็นเหยื่อ และเป็นแหล่งทรัพยากรสำคัญในโลกมนุษย์ การที่เหยียนระวางตัวเอาไว่ก่อนย่อมเป็นการดี

ระหว่างทางเหยียนได้ลองเช็กกับสายในถงอวิน พอกลับถึงบ้านเขาก็เริ่มเตรียมแผนการขั้นต่อไปทันที

เหยียนเจอคนที่ชื่อว่าเกาเซียงในความทรงจำของจินอู่เซิง เขาเป็นคนของสำนักข่าวกรองในมณฑลเถาหยวน และในเวลาเดียวกันก็เป็นนายหน้าค้าที่ดิน เหยียนเคยเจอเขาในชมรมจัดสวนชั้นสูงสองครั้ง ซึ่งเป็นการพบกันแบบลับสุดยอด คาดว่าคนคนนี้น่าจะเป็นผู้ประสานงานของจินอู่เซิง

ในฐานะลูกค้าประจำของชมรมจัดสวน เหยียนเข้าไปในเพจสำหรับวีไอพีอย่างคุ้นเคย ถึงตอนนี้เป็นช่วงสงคราม แต่ชมรมก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะปิดทำการ ยังคงจัดกิจกรรมและนิทรรศการตามปกติโดยอ้างว่าฤดูใบไม้ผลิเต็มไปด้วยสีสันสดใส ไม่ควรพลาด

เกาเซียงลงชื่อเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว และมีหัวหน้าตำรวจท้องที่และสมาชิกสภาอีกสองสามคน บอกให้รู้ว่าชนชั้นผู้ปกครองในเถาหยวนยังคงใช้ชีวิตตามปกติ

บางครั้งเหยียนก็คิดว่าที่คนกลุ่มนี้ทำอะไรเดิมๆ แบบนี้ก็เพื่อใช้ความเคยชินมาสร้างภาพว่าปัญหาทุกอย่างสามารถแก้ไขได้ และการคบค้ากันภายในชมรมจะสามารถต่อยอดเป็นธุรกิจได้ด้วย

เหมือนอย่างเคสบัตรทองที่พวกเขาพูดคุยกันว่าจะซื้อขายยังไง มีช่องทางไหนบ้าง เนื่องจากทุกอย่างสามารถซื้อขายกันได้ หรือถ้าซื้อขายกันไม่ได้ นั่นก็เป็นเพราะเงินไม่พอ

เพราะพวกเขาเป็นฝ่ายถูกเสมอ

เทวทูตไม่อยากสร้างประเทศทิ้งมลาย สิ่งที่เขาต้องการคือธุรกิจ

ที่สามารถทำเงินได้มากพอ

โลกที่พวกเขาสามารถควบคุมได้ คนที่มีภูมิหลังและมีวิสัยทัศน์มากพอ ย่อมสามารถเข้ามาเป็นชนชั้นสูง พวกเขาจะได้เอาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์ของกับ คู่มือการใช้งานของจักรวรรดิทาสไปขายให้โลกมนุษย์ในราคาสูงลิ่ว

กุยหลังคือคนที่พวกเขาวางแผนให้อยู่บนบัลลังก์เทพ พวกเขาจึงซื้อกุยหลัง มาด้วยราคาแพงระยับ เหวยอันเชื่อว่าพวกคนที่พาเขามาเถาหยวนคงได้ผลประโยชน์ จากการที่พวกเขาหักหลังโลกทั้งใบกันแล้ว

จากนี้กุยหลังจะเป็นระดับสุดยอดในใบราคานี้

"ฉันเช็คเบาะแสของเขาแล้ว" เหวยอันบอก "วันมะรืนชมรมจัดสวนจะมีติดตั้ง งานน้อยอยู่ในตารางของเขาแล้ว เราไปที่นั่นได้เลย"

ชายหนุ่มบอกกุยหลังต่อว่า "ถึงตอนนั้นเราแค่ลักพาตัวเขาก็จบเรื่อง"

"โอเค" กุยหลังตอบ

หมอนั่นนอนซี้เกียจอยู่บนโซฟา ตามองเพดานที่เจาะเป็นหน้าต่าง สามารถมองดูท้องฟ้าสีครามได้

กุยหลังเผชิญกับความจริงมากมาย แต่แล้วทุกอย่างก็ถูกลืมเลือน และเกิดขึ้นใหม่อีกครั้ง มีเพียงท้องฟ้าที่เป็นสีครามตลอดกาลไม่เคยเปลี่ยน ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจะรู้สึกโหวงๆ หรือเปล่า

เหวยอันคิดก่อนเอ่ยว่า "หรือจะไปคืนนี้เลย? ฉันไม่อยากรอตั้งสองวัน"

กุยหลังหันหน้ามามอง เหวยอันเลยอธิบายว่า "เราเร่งมือกันดีกว่า ไม่ต้องเก็บเนื้อเก็บตัวแล้ว ถ้าเราจับช่องโหว่ได้ในช่วงที่พวกเขายังไม่ทันตั้งตัว ฉันจะได้...ลักพาตัวเมืองนี้"

เหวยอันเดินไปตรงหน้ากุยหลัง คุณเข่าลงบนพรมแล้วมองหน้าเขา

ในดวงตาของชายหนุ่มแฝงไอสังหาร ตอนกลับมาที่บ้านใหม่ๆ เหวยอัน รู้สึกว่าตัวเองสามารถกลับไปเป็นเหวยอันคนเดิมได้ แต่ตอนนี้เขารู้สึกว่ามั่นคงไม่มีทาง เมื่อตัวตนของเขาไม่ใช่คนสุขุมและสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาทุกอย่างได้ คนนั้นอีกต่อไปแล้ว

เหวยอัน "ตอนนี้กำลังทหารในถงอวี่นแข็งแกร่งมาก แต่ฉันสามารถ

ควบคุมพื้นที่รอบเมืองได้ ไม่ว่าใครก็ห้ามออกไป ฉันจะไล่ตรวจสอบไปที่ละคน ถ้าจับพวกเขาไว้ในอุ้งมือของฉัน การตรวจสอบก็จะเร็วขึ้น..."

กฤษหลังยิ้ม "โอเค"

เหวยอันเตรียมจะพูดต่อ แต่อยู่ดีๆ หมอนั้นก็ยื่นมือมาดึงคอเสื้อเขาลงไป

จูบ

เหวยอันรู้สึกของตัวเองสามารถทำได้ทุกอย่าง แต่ตอนนี้เขากลับจูบตอบ กฤษหลังอย่างแก้ๆ กังๆ ชายหนุ่มรับรู้ได้ว่ากฤษหลังลูบผมของเขา ปลายนิ้วอบอุ่น จนเหวยอันตัวสั่น

แต่ความอ่อนโยนที่เกิดขึ้นในตอนนั้นไม่สามารถช่วยอะไรได้ เหวยอันต้องวางแผนให้รัดกุม

ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ได้ขยับตัว เพราะพอกฤษหลังสัมผัสเขาด้วยความรัก เหวยอันก็รู้สึกของตัวเองช่างบอบบางเหลือเกิน

แต่เพื่อทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเขาจะต้องเป็นฝ่ายชนะ

บทที่ 240

เมืองอเวจี

เหวยอันเริ่มงานอย่างว่องไว
เมื่อมีเทคโนโลยีอารยธรรมโบราณ การจัดการเกาะเชิงในคืนนี้ก็มีอะไร
ยาก

ที่พักของเขายู่ห่างจากบ้านของเหวยอันไม่ไกล ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ
เพราะที่นี่เป็นย่านคนรวยในถงอวี่ นับเป็นพื้นที่เกรดเอเลยมีวิวสวยมาก

บ้านของสายรายนี้อยู่ในเขตที่พักอาศัยของพวกข้าราชการในถงหววน
ซึ่งคนกลุ่มนี้จะมีבודี้การ์ดติดตามตัวตลอด ช่วงนี้ยังไม่ต้องพูดถึง

เหวยอันเตรียมพร้อมเอาไว้หมดแล้ว แต่พอไปถึงเขาก็ตระหนักได้ว่า
การป้องกันของที่นี่ไม่ได้เข้มงวดแบบธรรมดา

เหวยอันกับกุยหลิงมาถึงตอนดึกสาม

ต้องห้ามดสนิท ในละแวกนั้นไม่มีใคร เนื่องจากเจ้าของบ้านส่วนหนึ่ง
ย้ายออกไปแล้ว ส่วนคนที่เหลือก็เก็บเนื้อเก็บตัวมากกว่าปกติ

มิโตรนบินอยู่เหนือศีรษะเหมือนแสงดาว ทิวทัศน์รอบตัวยังคงสวยงาม
ต้นไม้ยังมีคนดูแล ถนนหนทางยังคงสะอาดสะอ้านเพราะเพิ่งจะขาดคนดูแล
ไม่นาน

ตอนที่พวกเขามาถึงหน้าบ้านของสาย ทั้งบริเวณเงียบกริบ

เหวยอันคุ้นเคยกับขั้นตอนรักษาความปลอดภัย แต่ที่นี่มันเงียบ
แบบผิดปกติ ไม่มีรถยนต์คอยลาดตระเวนพื้นที่ใกล้เคียง และไม่มียูนิฟอร์ม

นั่งในรถสีดำหน้าบ้าน มีแค่คนคนเดียวคุยกับวิทยุสื่อสารพลางกินขนมพร้อมบ่นว่า การอยู่เวรกะกลางคืนไม่ใช่งานของมนุษย์

เหวียนหยุดเท้า พื้นใต้แสงยามราตรีสะท้อนแสงเป็นเงาขุ่น

ผิวสัมผัสทำให้ชายหนุ่มนึกถึงสฎุภเจติย์อเวจี ซึ่งจะต้องมีส่วนประกอบที่คล้ายคลึงกันแน่ๆ แม้พวกเขาจะทำลายรอยแยกนั้นไปแล้ว และตอนนี้เหวียนกับกุยหลังก็มาอยู่ในเมืองปกติธรรมดา แต่กลับได้เห็นสิ่งที่มีความคล้ายคลึงกัน

บนพื้นมีเส้นใยสีขาวคล้ายคราบเหนียวๆ เกาะ เหมือนหนวดเปื่อยๆ

ต้นไม้เป็นสีดำทั้งแถบ แสงจากโคมไฟริมทางปกติดูเหมือนจะหลีกห่างจากมันเล็กน้อย ทำให้พื้นที่ทั้งหมดเหมือนเกิดเชื้อรา

ที่นี่ให้บรรยากาศอดีตเหมือนเมืองร้าง ไม่รู้ว่ามีสัตว์ประหลาดอะไรแอบอยู่ตามมุม หรือมีตัวแปลกๆ คอยซุ่มแล้วเฝ้าหวดออกมาจับเหยื่อหรือเปล่า

เหวียนกับกุยหลังขับรถที่ดัดแปลงจากรหัสอุ้งเพื่อไม่ให้ตัวเองตกเป็นเป้าใหญ่เกินไป พวกเขาจอดรถบริเวณที่ห่างออกไปไม่กี่กิโล และใช้วิธีเดินมา ระหว่างเดินมาที่บ้านหลังนี้เหวียนจับมือกุยหลังไว้ตลอด

ทั้งคู่เดินทอดน่อง ยิ้มและคุยเล่นกันเป็นระยะ เหมือนคู่รักที่ออกมาเดินเล่นด้วยกันตอนกลางคืน

กระทั่งเหวียนเดินไปเหยียบเส้นสีขาว เจ้านั่นก็ไหลออกมา

บนต้นไม้มีอะไรบางอย่างขยับซ้ๆ อยู่ในความมืดแล้วได้ลงมา

คนคนนั้น...สวมเครื่องแบบสีเข้มแบบบอดีการ์ดทั่วไปและพกเครื่องมือสื่อสารอายุประมาณสามสิบสี่ปี แต่กลับป็นต้นไม้ลงมาเหมือนแมลง

โครงสร้างร่างกายของเขาก็ผิดปกติมาก มือเท้ายาวแบบแปลกๆ เครื่องหน้าปิดเบียดเล็กน้อย ดูหิวโซ

พอ 'บอดีการ์ด' คนนั้นลงมาจากต้นไม้ ตัวก็ยืดยาวขึ้นอย่างรวดเร็ว เสื้อผ้าละลายหายไปเหมือนเงาดำ ภาพที่ปรากฏออกมาคือคนยักษ์ตัวสีขาวที่มีความสูงถึงสามเมตร

แขนขาของมันหนาและบิดเบี้ยว มีแผลเหวอะเหมือนตุ๊กตาขยะ เครื่องหน้าแบบมนุษย์หายไป เหลือแต่ปากขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยเยียวแหลมโค้ง

เปลี่ยนเป็นสัตว์ประหลาดอย่างสมบูรณ์

บนผิวมีปรสิตสีขาวหน้าตาเหมือนเฟรียง น่าจะเป็นรอยติดเชื้อที่เกิดจากการปลูกถ่ายซึ่งอาจจะไม่มีวันหาย

ตำแหน่งที่สัตว์ประหลาดตัวนี้หยุดยืนมีเส้นไหมสีขาวเปื่อยๆ งอกออกมา มันน่าจะเป็นสารคัดหลั่งของหนอง ลักษณะคล้ายรัง เป็นสิ่งมีชีวิตที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

เหวยอันเห็นว่าที่คอของมันเป็นห่วงโลหะผสมเก่าคร่ำคร่า และลากโซ่ยาวครึ่งเมตรตามมาข้างหลัง คล้ายอสุรกายที่ถูกพันธนาการด้วยพันธสัญญา

เจ้าคนยักษ์ตัวบิดเบี้ยวนั้นปีนจากต้นไม้ลงมาจ้องพวกเขา

ภาพที่เห็นตรงหน้าเหมือนสิ่งมีชีวิตในเรื่องเล่าเขย่าขวัญประจำเมือง... ท่ามกลางความปกติทั้งมวล เจ้านี้ดันฝ่าความมืดปีนต้นไม้ลงมา

ชั่วจิตใจที่เหวยอันมองเห็นภาพนี้ เขารู้สึกว่าตัวเองยังทำศึกอย่างโดดเดี่ยวอยู่ในพื้นที่ห่างไกลผู้คนกลางอเวจี

ถึงชายหนุ่มจะรู้จักถนนหนทางและสวนดอกไม้ที่นี้ แต่เมื่อโลกใบนี้เปลี่ยนเป็นภาพสะท้อนในจินตนาการมืดดำ ทุกอย่างก็กลายเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ แต่ดันมีตรรกะที่มีเหตุผล

เจ้านี้...คนคนนี้พุ่งเข้ามาหาพวกเขาเร็วมาก

เร็วจนเขาไปวิ่งตามรถยนต์ได้อย่างไม่มีปัญหา และเป็นธรรมดา คงไม่สามารถทำอะไรมันได้ คาดว่าถ้ามีมนุษย์ธรรมดาสักคนหลงมาที่นี่ เจ้ายักษ์ตัวนี้ก็คงกลืนมนุษย์คนนั้นลงท้องไปอย่างเรียบเนียน

นาที่นั้นเหวยอันมองเห็นลายสักแปลกๆ บนตัวของมัน

เป็นหมายเลขกองทัพแต่รายละเอียดไม่ชัด เลขตัวหน้าบอกว่าเขามาจากกองเรือพันธมิตรที่ประจำการอยู่ในมณฑลชิงสือ

มีความเป็นไปได้เกินครึ่งว่าตอนหมอนี้ยังมีชีวิตอยู่ เขาน่าจะเป็นทหารในหน่วยรบพิเศษ ทั้งยังเป็นมือดีของกองทัพที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนัก และเพราะมีความสามารถโดดเด่นถึงถูกจัดให้เป็นบอดี้การ์ดของบุคคลสำคัญ

เหวยอันเพ่งมองแล้วเห็นว่าดวงตาของชายหนุ่มไม่มีแววของคนที่มีสติแล้ว

เขาถูกความหิวโหยเข้ายึดครอง และเคยกินคนไปแล้วถึงได้มีดวงตาดูร้าย
หิวกระหายแบบสัตว์กินคน

นี่คือเทคโนโลยี 'ยอดมนุษย์' ที่คนกลุ่มนั้นใช้เพิ่ม 'ศักยภาพ' ให้แก่
พวกบอดี้การ์ด

พวกเขาเปลี่ยนบอดี้การ์ดคนนี้ให้กลายเป็นสัตว์ประหลาดกินคน

เหยยอันลงมือ

จิตใจต่อมาร่างกายที่ยืดยาวของบอดี้การ์ดก็เหมือนถูกมัดด้วย
หนวดปลาหมึกล่องหน รอบตัวมีสีเทาอ่อนจางฟุ้งกระจายราวกับถูกลากเข้าไป
กลางฝุ่นตลบ

เมื่อชายหนุ่มเผยหน้าก็เห็นว่าข้างหน้ามี 'บอดี้การ์ด' อีกหนึ่งคนป็นลงมา
จากต้นไม้อีกต้น เตรียมจะโจมตีพวกเขา

ระบบบอดี้การ์ดที่อยู่นอกเคสสถานทำงานพร้อมกัน มนุษย์จำแลงที่เป็น
นาโนโรบอตบนพื้นก็พลันแปลงร่างเป็นปืน

เหยยอันเดินหน้าสัตว์ประหลาดบนต้นไม้ ขณะที่พวกมันระเบิดกระสุนมา
ตรงหน้าเขา

แถมไม่ใช่การระเบิดแบบธรรมดา แต่เป็นการจุดไฟสีขาวซีดขึ้นมา
เหมือนปีศาจเงากระดำ คล้ายมีมือเฝ้าเปื่อยข้างหนึ่งชูสูงขึ้นไปในอากาศพลาง
ร้องเสียงโหยหวน

เหยยอันกับกุยหลิงเข้ามาในบ้านหลังนี้กันแบบเงียบๆ บ้านอีกหลังที่อยู่
ห่างออกไปไม่กี่โหล่น่าจะมีคน แต่ไม่ได้ส่งเสียงและไม่ได้โผล่มาตรวจ...เหยยอัน
ตรวจสอบการติดต่อสื่อสารโดยรอบ...พบว่าหากในหนึ่งสອງขวัญได้กลายมาเป็น
เรื่องปกติวิสัยของเมืองนี้ไปแล้ว

เหยยอันฆ่า 'บอดี้การ์ด' ที่แอบซ่อนอยู่ไปสามรายแล้วเดินหน้าต่อ
ความรู้สึกบอกว่าในบ้านมีคนโผล่ติดต่อกับคนข้างนอก

เขาจดหมายเลขนั้นไว้อย่างชำนาญแล้วทำการตัดสาย การทีี่นี่มี
หน่วยกู้ภัยซึ่งใช้ระบบดั้งเดิมทำให้ชายหนุ่มโล่งใจ

ชายหนุ่มทำลายประตูคฤหาสน์แล้ววิ่งมือกุยหลิงเดินเข้าไปด้านใน

โดยไม่ได้ปกปิดใบหน้าของตัวเอง เนื่องจากพวกเขาไม่มีอะไรต้องปิดบังอยู่แล้ว

เหวออันรู้ลึกกว่าตัวเองเป็นปีศาจในโลกสยองขวัญ แต่ในขณะที่เดียวกัน เขาก็รู้ลึกกว่าตัวเองแค่ออกมาเดินเล่นกับแฟนเท่านั้น

ความรู้สึกส่วนหนึ่งของเขายังจมจ่อมอยู่กับการอยู่กลางแดดที่สว่างสดใส
ในยามบ่าย ชายหนุ่มเดินไปในความมืดข้างหน้าพร้อมความรู้สึกที่ว่า ซึ่งเขาจำเป็นต้องมีความรู้สึกนี้

ความจริงเมื่อตอนปลายเหวียนอันควรให้ความสำคัญกับการวางแผนมากกว่า แต่เขากลับใช้เวลาอยู่กับภยหลังตลอด

พวกเขาไม่ได้ทำเรื่องที่พิเศษหรือสำคัญอะไร เอาแต่นอนนิ่งๆ อยู่บนพรม
คุยเล่นและเล่นเกมกัน จากนั้นเหว่ยอันก็ทำมือโยนขร่อยๆ พอकिनเสร็จทั้งคู่อีกไป
เดินเล่นที่สวนดอกไม้ เหว่ยอันคุยเรื่องต้นไม้ใหญ่หลังฟังตามความเคยชิน
สองสามประโยค ประมาณว่าต้นไม้ไม่เหมือนคน และพวกมันสวยงามมาก

ตอนเล่นเกมพวกเขาเอาชนะด้านหนึ่งได้ กุญหิลก็เลยยื่นหน้ามาจูบเขา
เป็นการชมเชย

ตอนนั้นเองในที่สุดรหัสลับถึงที่พี่ต๋ามั่นตัวเองก็ร้องวี้ดขึ้นมาอย่างเพ็งผู้ตัวว่า
"พวกนายกำลังทำอะไร! นี่มันมกตลกขำขี้ในวินลินโลกหรือ!"

แต่เหว้ยอันไม่สนใจและจับกุยหลังกดลงบนพรมเพื่อนัวเนียกันต่อ

รหัสผู้ถึงรื้อเสียงแหลมอีก 'ระบบระดับก้ำห้ามครองคู่กัน เพราะมันจะทำให้สังคมวุ่นวาย ประชาชนรู้สึกไม่ปลอดภัย ฉันจะรายงานเรื่องนี้ให้กลุ่มผู้บริหารทราบ พวกนายต้อง...'

มันพูดได้แค่นี้เสียงก็เงียบไป

เหว้ยอันแสดงความร้อนแรงออกมามากขึ้นอย่างไม่น่ากลัวอะไรทั้งสิ้น...
เพราะกยหลังเป็นของเขา

รหัสคู่ลงเสียงไวท์นอยซ์ออกมาอย่างเจ็บแค้น เมื่อเห็นพวกเขาสองคน
ไม่ยอมหยุด มันก็ซัดตาวัวตัวเองไปอีกครั้ง

เหวียนอันสังเกตเห็นว่ากุยหลิงเอาแต่ซ้ำ กุยหลิงเป็นคนชอบยิ้ม ภายหลังเหวียนอันตระหนักได้ว่าตัวเองก็ชอบยิ้มเหมือนกัน

แสงแดดยามบ่ายดีมากจนเงาดำเหมือนเป็นแค่จินตนาการที่ตลบพุ่งอยู่ในที่ไกลๆ ไม่ใช่ความจริง

ชีวิตของเขาเป็นปกติและสดใส ไม่ควรมีหายนะอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น และตอนนี้แสงสว่างนั้นก็ยังคงอาบร่างของเหยยอัน

แดอียาบ

深渊国度 6
Shen Yuan Guo Du 6

อาณาจักรเวจี 6
หนูลี เขียน
ปรานหยก แปล

จำนวน 376 หน้า
ราคา 439 บาท

《深渊国度》Vol. 06

Author: 狐狸 Hu Li

Copyright © 火星女频

Thai Translation Copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through Manzhouli Zhalaifu Wenxin Counseling Studio
(满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室)
& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3383-8

ภาพประกอบ thisismjtp, KKstation
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เป้าหมายของ**เหวยอัน**มีเพียงการทำลายพันธสัญญา
ที่ทำให้กรมวิทยาศาสตร์สามารถลิดรอนอิสระใน**ตัวกุยหลิง**มาเป็นเวลานาน

แต่เส้นทางที่จะได้มาซึ่งความสำเร็จครั้งนั้นกลับต้องแลกด้วยความเจ็บปวดของผู้เป็นที่รัก
เพราะโชดรอนของพันธสัญญาไม่เคยหยุดทำงาน และพันธนาการกุยหลิงเอาไว้ทุกลมหายใจ
มีหน้าซ้ำ เหวยอันกลับพบว่านอกจากความเจ็บปวดที่อีกฝ่ายต้องได้รับแล้ว
ความทรงจำที่มีร่วมกันของพวกเขาก็ยังอันตรายจนหายไปหมดสิ้น

เมื่อศึกซี้เซ่ตามมาถึง... เหวยอันคิดเพียงว่าต่อไปให้ต้องสู้จนตัวตาย
เขาก็จะพากุยหลิงกลับมาอยู่ข้างกายตนเองดังเดิมให้ได้

Warning: violence, death, torture, blood, dead bodies,
body modification, coercion, dehumanization, gory
scenes, disgusting situation, imprisonment, mental &
emotional abuse, massacre, murder & dismemberment,
suicide, position switch

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3383-8

9 786160 633838

ราคา 439 บาท